

Відроджена віретьє

В оселі користівського священника Миколи Шевчука зберігається старовинна ікона Туровицької Божої Матері. Подарувала цю святиню йому одна із віруючих села незадовго до своєї смерті. Це не єдиний подарунок від вдячних прихожан отцю Миколаю за його відданість Богові, хорошу службу, людяність та порядність.

Напередодні Великодніх свят разом з благочинним церков району Ярославом Воятом ступаємо на впорядковане подвір'я оселі Миколи Шевчука. Господаря застасмо за незвичною для священника справою. Він порався біля власного трактора, на капоті якого ніжився на весняному теплом сонці домашній кіт і щораз поглядав на господаря. Разом вони, після зимової стоянки, намагалися запустити двигун трактора, а він все не піддавався.

— Оце думаю виїхати в поле і розпочати весняно-польові роботи на своїй ділянці. Думаю час настав і витерши ганчіркою руки, подав правницю. Уже

в розмові довідалися, що отець Миколай не тільки хороший священник. А й пристрасний хлібороб та пасічник. Мед з його вуликів відомий неабияким смаком та лікувальними властивостями не лише в окрузі, а й в обласному центрі. Та повернемося до церковних справ. Ідемо до храму, який стоїть на мальовничому пагорбі неподалік церковної хати, яку звели парафіяни для свого священника. Поряд кладовище, колишні радгоспні ставки. А на подвір'ї шумлять вікові дерева, біля яких не менш вікові пам'ятні хрести. Отець Миколай пояснює: — Це церква третя, яка стоїть на цьому місці. І перша із них

була збудована ще в 1737 році. Згодом вона стала не вмщати всіх парафіян, що приходили на Службу Божу. І тоді було вирішено збудувати нову, а стару продали у село Липки, що в Гоцанському районі. Друга церква стала до дії у 1912-му році і простояла до 1944 —го. Під час звільнення радянськими військами нашого району від фашистів, в неї попав артилерійський снаряд і вона згоріла вщент.

Розпочати будівництво нової у нелегкий післявоєнний час було не просто. На той час влада заборонила зводити храми. Тож будували потайки — вночі. А коли про це дізнавались активісти, то приходили і все руйнували. Довелось піти на хитрість — зареєстрували це

будівництво як молитовний будинок. А коли він був готовий, то на покрівлі встановили невеличкий хрест. Під час атеїстичних відлік цей будинок обростає добудовами та перебудовами і таким чином переріс у чудовий храм з куполами. А коли встановили центральний, то на торжества прибуло аж 26 священників з усіх усюд.

В той день відновили і святкування Рівноапостольних Костянтина та Слени. Через цей храм Божий пройшов не один священик. Лише Мамчур, — пригадують користівчани, —

рукою. Казав, що правою я хрещусь і тримати батіг чи віжки нею неможливо.

— А щодо отця Миколая, то це мій колишній прихожанин, — говорить Воят, коли я був настоятелем Гоцанської церкви. Він тоді працював шофером у місцевому колгоспі імені Леніна. Тепер, як бачите, священник всіма шанована людина, є членом виконкому сільської ради. Має дружину, дітей. Ма-

чак вперше в житті очолює парафію і саме у Користі. За цей час він зумів багато чого зробити доброго для приходу. Особливо завдячує за це своїм парафіянам. А ще разом з односельцями, завдячуючи депутатом Верховної Ради Сулковському та Берташу, депутату районної ради Дицяку, котрі виділили гроші на їх прохання і роблять все для того, щоб незабаром у їхньому селі був природний газ. А у отця Миколая і деякі невдоволення відносно того, що відмінили у шко-

лах району уроки християнської етики (закон Божий), котрий так необхідний для підготовки покоління у наш нелегкий час. Але він вірить, що вони будуть відновлені.

Покладаємо Користь. Скрізь старанно готуються до наступних Великодніх свят. Білять хати, фарбують паркани, підмітаються вулиці та двори. Людно і на місцевому цвинтарі. Незабаром поминальні дні, тож рідні та знайомі покійних упорядковують їх могили. В усіх цих хороших справах активну участь бере отець Миколай у миру Микола Васильович Шевчук — людина відана Богові, щедра душею.

тушка Наталія є добрим його помічником і радником. Дочка Світлана навчається у десятому класі Гоцанської гімназії. Крім неї там здобувають освіту ще п'ятеро чи шестеро дітей з Користі. Син Іван — семикласник місцевої школи. Крім навчання хлопець часто допомагає батькові по службі та в домашніх справах.

В нинішньому році виповнюється 15-ть років як протоієрей Микола Шев-

